KARİKATÜR

ERKEK — VÜCUT DEĞİL, ADETA DALYAN... ALL
YARDIM ETSİN AĞINA DÜŞENLERE!...

Dünya Karikatürleri

Kız — Baba, görmüyor musun? Kirazları kuşlar yiyorlar, bir korkuluk koysana...
Baba — Ne hacet kızım, annenden âlâ korkuluk mu olur? Bahçeden çıkmadığı halde kuşlar yine aldırmıyorlar!...

Müşteri — Yumurtalara kaç kuruş vereceğiz?.
Otelci kadın — Radyomuz bozuk olduğundan borsadan yumurta fiatlerini henüz öğrenemedik. Biraz bekliyeceksiniz!

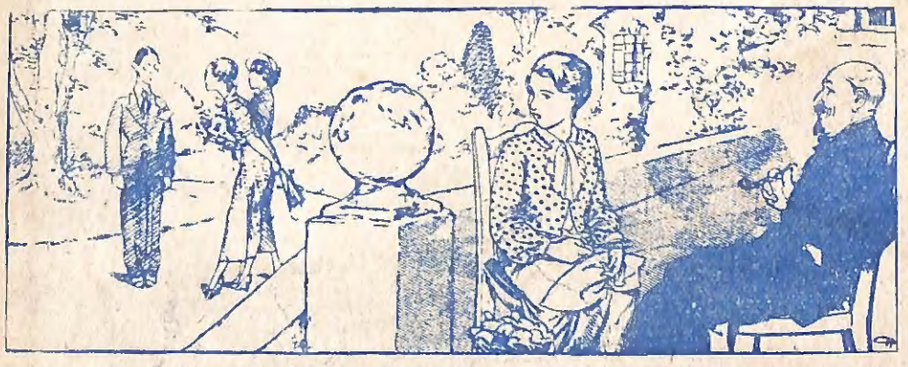

Anne — Oğlumuz öyle aptal ki, evlenemiyeceğinden korkmıya başladım. Baksana nasıl sersem oldu. Âdeta şaşırdı kaldı kızlara bir tek kelime bile söyliyemiyor, ne yapalım..
Baba — Hiç korkma karıcığım, bilâkis aptal olduğu için muhakkak evlenecektir!..

— Nerede kaldın?.
— Salataların tanesini beş kuruşa alın demediniz mi? Her yerde yüz paraya satıyorlar. Beş kuruşa buluncıya kadar akla karayı seçtim!..

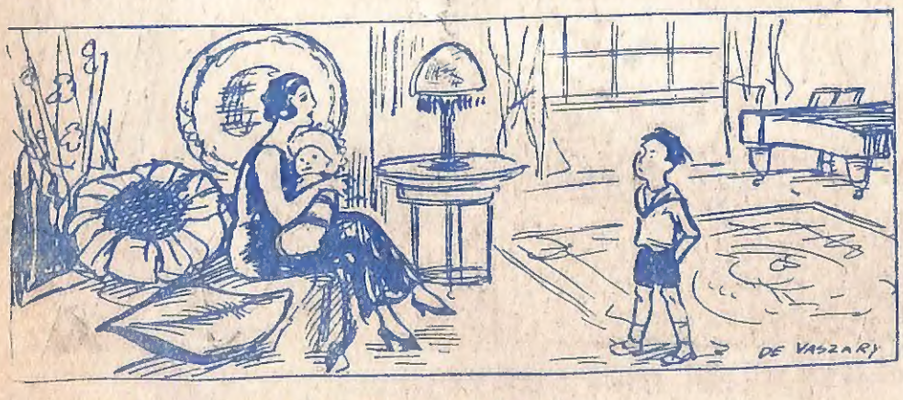

Anne — Yavrum küçük kızkardeşini satalım mı?.
Oğlan — Bana kalırsa anneciğim büyüyünciye kadar bekliyelim, o zaman daha pahalıya satarız!..

Dul bayan — Tabiî bir ölümle öldü..
Bay — Şu halde ya otomobil kazasına uğramıştır yahut travmay kazasına!..

No. 76 CİLT: 3 YİL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 12 HAZİRAN 1937

KARİKATÜR

Sahibi: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

BAŞVEKİLİMİZ MECLİSTEN İTİMAT İSTERKEN:

Birinci mebus — İtimat reyi verecek misiniz?.

İkinci mebus — Vermemek ne mümkün, bütün dünya ona itimat ediyor!..

Kadın — Görüyorsun ya, zayıf bir kadınla evlense idin bu rahatı bulamıyacaktın!...

ISTANBUL OLMASA!..

Bazı günler:

— Galiba sol tarafımdan kalktım, deriz, üstümde bir sarsaklık var.

O sabah sarsaklığımız ehemmiyetli bir evrakı evde unutmakla başlamıştır. Caddeye çıkar çıkmaz hızla geçen bir otomobilin altından mucize kabilinden kurtuluruz. Dolma kalemimizi açarken üstümüze başımıza mürekkep damlar. Randevularımıza geç kalırız. Âdeta başka bir insan oluvermişizdir. Çevikliğimiz, soğukkanlılığımız, muhakeme kabiliyetimiz ölmüştür.

«Sol taraftan kalkmak», «Üstüne sarsaklık gelmek» tabiî insanların nadiren uğradıkları bir haldir. Eğer devam ederse musabını hasta saymak, tedavisi için her çareye baş vurmak lâzım gelir. Sarsaklık bir çeşit hastalıktır.

Eskiden çokça kaza yapan, öteyi beriyi kırıp döken, düz yolda yürürken ayağı kösteklenen çocukları Baba Cafer'e götürürler, tesbihten geçirirlerdi. Baba Cafer türbesinin kurumu vusta zindanlarını andıran dekoru içinde ödü kopan çocuk aklını başına devşirir, kendisini Baba Cafer türbesine kadar götüren sebepleri ortadan kaldırmıya uğraşır olmalı ki, hattâ faydası görüldüğü de söylenirdi.

İşte İstanbul belediyesinin her hareketi böyle sol tarafından kalkıp sarsaklığı üstünde olan bir adama benziyor.

Dünyanın her medenî memleketine gerek sıhhat ve gerek temizlik bakımından muazzam faydalar temin etmiş olan kanalizasyon, bedbaht İstanbul şehrinin başına müzmin bir belâ kesilmiştir.

On senedir şehirde kazılmadık sokak, çatlamadık ev duvarı, zedelenmedik temel, kafasını yarmadık hemşeri bırakmıyan kanalizasyon işi, bitmez tükenmez ömrü sırasında dipdiri bir «tifo tehlikesini» de beraber sürüklüyor. «Lâğım suyu ile sulanan bostan» hikâyesi hâlâ her bahar başlangıcında taptaze ortaya çıkıyor, hepimizin, bol kokulu, bol mikroplu muhtevası çamurlu manzarasile uykularımızı kaçırıyor.

* * *

Dünyanın her medenî memleketinde büyük bir mazhariyet sayılan memba suları zavallı İstanbul belediyesinin tepesine beygir kuyruğu kılile asılmış bir «Demoklesin» kılıcı» dır.

Bakarsınız bir gün feryatlar yükselir: Memba suları hileli imiş. Sahteleri imal ediliyormuş, denir ve gazeteler belediyenin ağır başlı tekzibinin yanında sahte maden suyu imalâthanesinin ne suretle meydana çıkarıldığına dair polis raporları, fotoğraflar neşrederler.

Bu sahtekârlık daha pek unutulmadan yeni bir gürültü, yeni bir şikâyet dallanır budaklanır: Yarım bardak su beş kuruşa olur mu? Kerbelâda mıyız yahu? Ne hacet gayri damla damla satılsa da cümlemiz âbı hayat niyetine kullansak.

Diye bağırırlar.

* * *

Tam yedi, sekiz yıl tramvay şirketi tarafından İstanbul hemşerilerinden Gazi köprüsü için para tahsil edilir. Bu iş başlangıçta herkesin ağzının suyunu akıttığı için belediye sanki o köprüyü yapıp yakıştırmış gibi «Oh çok şükür bu iki işi hayırlısile başardık, şimdi bir de Sarayburnu ile Kadıköy, Pendik ile Büyükada ve yine Adalar arasında yaptıracağım köprüleri rahat rahat düşünürüm.» Derken bunca gayretle vücude getirilen köprü projesinin bilmem hangi noktası hatalı olduğundan kazığın lüzumsuz yere çakıldığı, yeni baştan hesap edilip, lüzumlu mahalle dikilmesi lâzım geldiği anlaşılır. Bukadarcık bir hataya göz yumamıyacak kadar tez canlı olan muharrirlerle belediye reisi arasında ağız patırdısı başlar, iş vilâyet hudutlarını tecavüz ederek komşu vilâyetlerin mahkemesine kadar düşer. Güzelim köprü meselesi

bir küçük kazık yüzünden böyle kangren olur.

* * *

Çöp meselesi, sinek davası haline gelerek herkesin midesini bulandırır. Hâl meselesi bir türlü bir hal yoluna koyulamaz. O canım beton Hâlimizin kenarına tahta barakalar sıralanır. Yolların, sanki tabiî değilmiş gibi kışın çamur, yazın toz deryası olması, belediyenin seyyiatı hesabına kaydolunur. Kocaman iki apartımanın arasına bir katlı benzin deposu mu yapıldı, suç belediyenindir. Cümhuriyet meydanı karşısına buram buram amonyak kokusu neşreden bir apteshane mi, isabet etti, yükle kabahati belediyeye. Köpekler kudurur, hastalar sokaklarda kalır, sütlere su karışır hep belediye günahkâr.

* * *

Son senelerde belediye güzel bir teşebbüse girdi.

— Her kötülüğü bana yüklüyorlar, İstanbulluların bunca dert arasında gülüp eğlenmelerini de benim idaresizliğime hamlederler. Aman şuna olsun meydan vermiyeyim.

Dedi. Festivaller, kırk gün kırk gece bayramları tertibine girişti. Ayak oyunları, garden partiler, balolar, mehtap âlemleri biribirini kovaladı. Nerede ise, koç ve horoz dövüşü, deve güreşleri de yapacaktı. Mükemmel afişler İstanbulluları harıl harıl gülüp eğlenmiye, zevk ve sefaya dalmıya çağırdı. Büyük fedakârlıklarla broşürler hazırlandı, Anadoluya sevkedildi. Bedava olarak herkese dağıtıldı. İstanbulda yapılacak alayın programı, ne rütbe yaman olacağı hep anlaşıldı. Çemişkezekten, Baladiz istasyonuna, Mapavriden Kırklarelinin en yeni göçmen köyüne kadar yurdun içinde hiç bir köşe, bucak kalmadı ki İstanbulun bayramından haberdar edilmesin.

Halbuki bibaht İstanbul belediyesinin bu muhteşem buluşuna bile bir kulp takanlara rastlıyoruz. Bir kısmı:

— Yahu, Festival dediğin seyyah celbederek memlekete para sokmak için yapılır. Çankırıdan İstanbula gelecek Mehmet dayıdan ne koparabiliriz. Bunun hiç bir faydası olur mu? Bu parayı bir cepten çıkarıp öteki cebe indirmiye benzemedi mi?

Diyor. Diğer bir kısım bedhatlar ise, büsbütün aleyhine dönüp:

— Festival de ne oluyor? Beylerbeyi sarayındaki garden partiye kaç vatandaş gidebilir. Oraya gidebilecek olan kalantorların Festival nesine? İşi tıkırında olan adam eğlenmek için İstanbul belediyesinin tayin ettiği sayılı günleri beklerler mi?

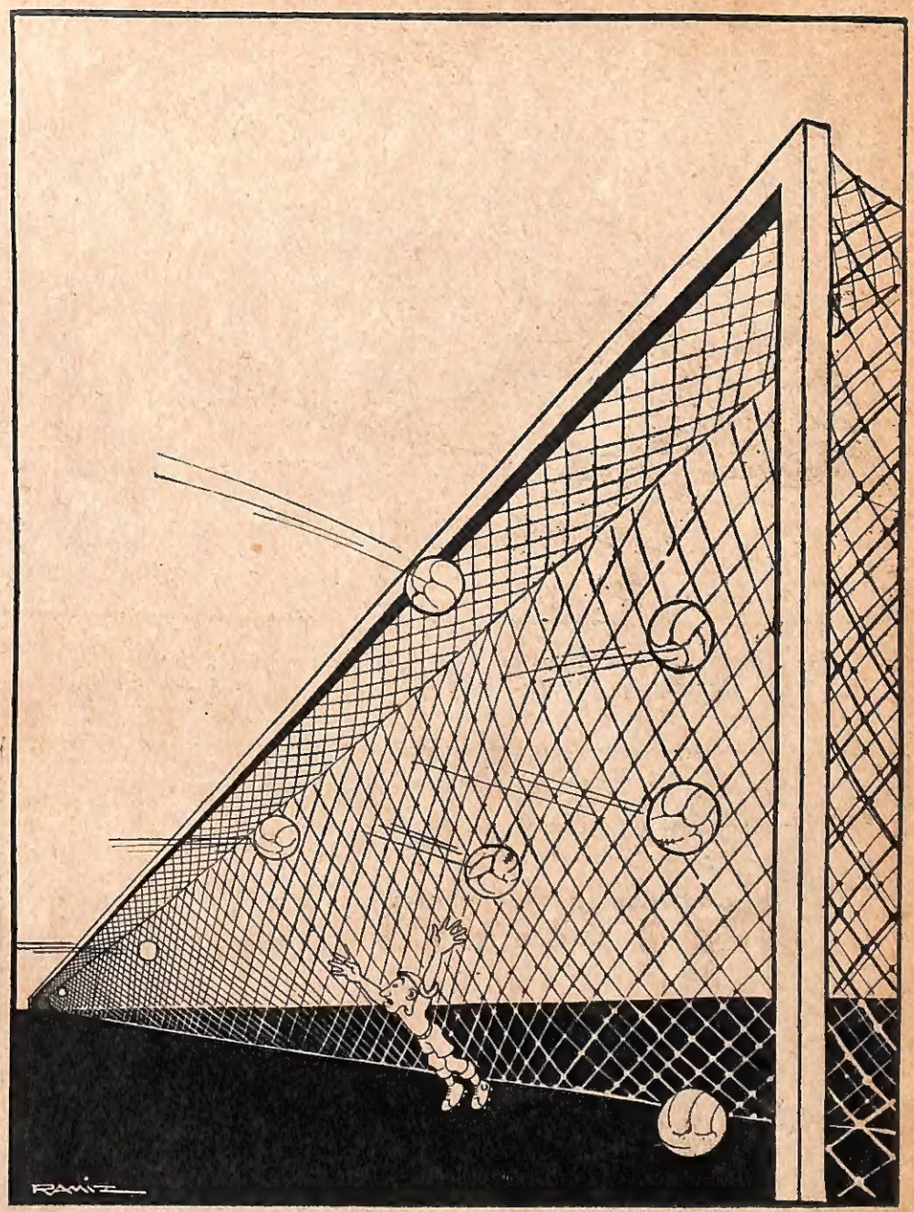

KENDİLERİNİ NASIL GÖRÜRLER? [4]

İlk defa maça giren kaleci!..

Diye el altından menfi propanganda yapıyorlar. Bir başka zümre insafsızlığı iyiden iyiye ele alarak:

— Biz asıl kermesi, kendiliğimizden ne zaman yapacağımızı biliyoruz, diyorlar. Hele susuz süte, tifosuz marula, tozsuz ve çamursuz sokağa, ucuz maden suyuna kazığı doğru çakılmış köprü ile, balık istifi olmıyan tramvaya bir kavuşalım. O zaman bizdeki keyfi seyredin.

Elin ağzı torba değil ki büzelim. Fakat ya şu İstanbul belediyesi veya şu halden anlamaz, iyilik bilmez şu İstanbullularla derdi bitmez İstanbul şehri olmasa, ne İstanbul şehri gibi şehir, ne de İstanbul belediyesinin üstüne dünya yüzünde belediye bulunmıyacak, desem bile itiraz edenler çıkacaktır. Binaenaleyh kimsenin lâfına kulak asmadan Festivale doğru marşmarş!

KARİKATÜR

Telefon etmişler..

Bayla bayan yatmışlardı. Bay erken uyudu. Allah kahretsin sayıklama huyu vardı, sayıklamıya başladı:

— Leylâ! Leylâ!

Halbuki karısının ismi Hayriye idi. Kocasını hiddetle uyandırdı sordu:

— Demindenberi Leylâ! Leylâ, diye sayıkladın kim bu Leylâ?

— Leylâ mı, şey karıcığım, dün at yarışlarına gitmedim mi, kazanacağına bahse girdiğim beygirin adı.

* * *

Ertesi akşam koca eve gelince karısına:

— Ne var, ne yok, dedi. Beni arayan oldu mu?

— Evet, senin o bahsa girdiğin beygir telefon etti.

Neye şaşırdın, hani şu Leylâ!

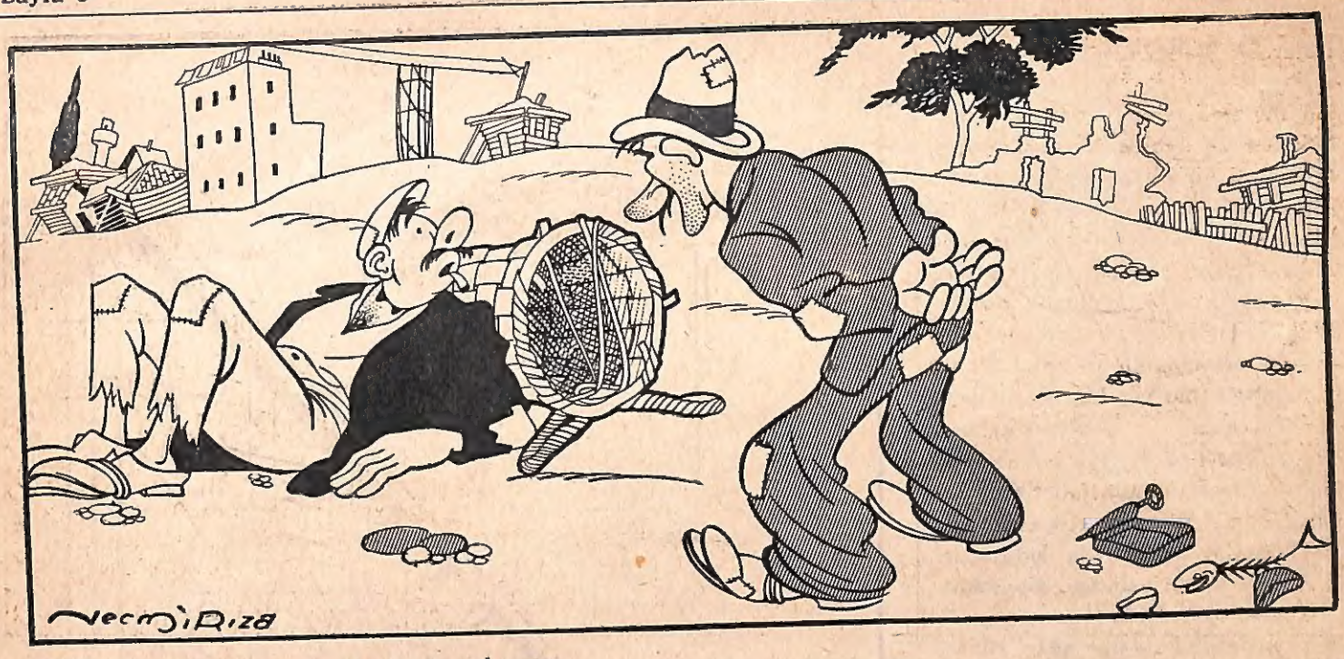

— Yatacağma Balıkpazarma git de para kazan...
— Nerede o eski küfelik müşteriler!...

BASKIN!

Erkek — Vay keratalar vay, hiç olmazsa yola birkaç ağaç dikselerdi...
Kadın — Misafirlerin dinlene dinlene çıkması için mi?.
Erkek — Hayır, saklana saklana çıkmaz için!...

Çok Görmüş..

* * * *

Nişan ziyafeti verilmiş, davetliler gitmişti. Nişanlılar yalnız kalınca delikanlı:

— Sevgilim, dedi, işte nihayet nişanlandık. Nasıl olsa evleneceğiz. Bu gece müsaade et de seni yatak odanda ziyaret edeyim.

Müstakbel gelin başını önüne iğerek cevap verdi:

— Yağma yok! Ben böylé diyenleri çok gördüm. Senden evvelkiler de hep böyle söylediler de sonra savuşup gittiler.

Taliiniz varmış!

Ahmet ağa Silivriden eşeğine binmiş ağır ağır İstanbula geliyordu. Bir aralık arkasından bir otomobil kornasının acı acı bağırdığını duydu. Hayvanı kenara aldı. Şık bir otomobil kendi hizasına gelince durdu. İçinde oturan üç delikanlıdan biri Ahmet ağaya seslendi:

— Merhaba dayı,

— Merhaba evlât.

— İstanbula gitmek istiyoruz, bu yol doğru gider mi?

— Taliiniz varmış ki bana rasladınız. Ben de oraya gidiyorum. Haydi peşime düşün!

Ve eşeği ahesta ahesta sürdü.

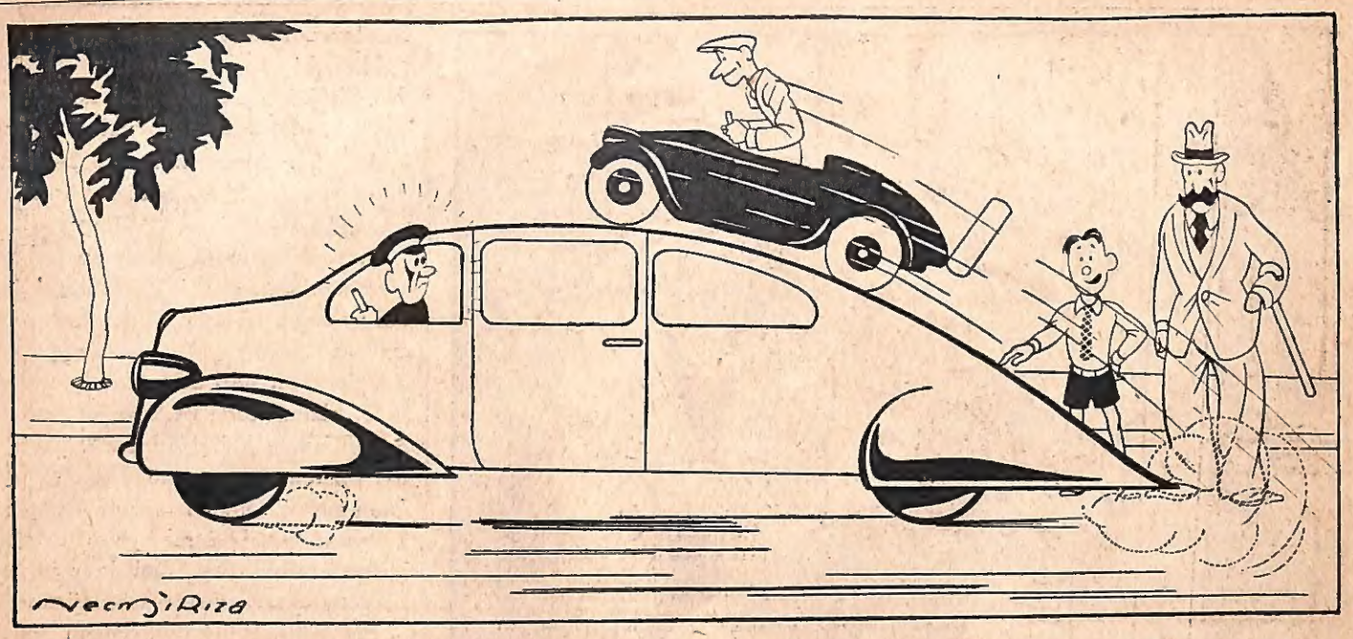

Çocuk — Baba, az kalsın sana otomobillerin arkası niçin böyle yassı diye soracaktım... Ama şimdi anladım!...

Haftanın Tipi:

Mühim bir adam: Züppe

O, hepimizden daha fedakâr, daha ferağati nefis sahibi, daha kabadayı, ve daha ileridir. Onun kendine mahsus fakat daima değişen bir üniforması ve bir ünvanı vardır. O bu ünvanı, diğer ünvan sahipleri gibi olur olmaz yerde kullanmaktan, kartdövizitine yazdırıp çalım satmaktan hoşlanmaz. Hattâ buna kızar da. Bu ünvanı ona, onun gibi olmasını beceremiyen, onun gibi olmıya cesaret edemiyen bizler verdik.

Ona kelimenin bütün tırmalıyıcı, harap edici mânasile:

Züppe!

Dedik.

* * *

Halbuki «Züppe» bir mühim adamdır.

Züppe fedakârdır. Evde aç kalır, omuzu pamuklu ceket, fantezi pantalon yaptırır. Sigarasızlıktan başı döner de yalnızken cebindeki Yaka paketinden bir sigara alıp yakmaz. Çünkü Yaka sigarasının - yapa yalnız içildiği zaman tiryakiliğe faydası vardır ama, gösterişi kalmaz. Züppelerin terzileri çok kaba, çok maddî adamlardır. Hele insanca konuşmasını hiç bilmezler. Bizimki:

— Yalvarırım sana monşer, yavaş söyle.

Dedikçe terziler diklenirler.

— Borcunu ver bayım, borcunu öde de ağzımızı açmıyalım. 120 küsur liraya mukabil ayda beş lira vereceksin onu da adamın burnundan getirirsin. Hem sen bir garip çingenesin, senin gümüşlü zurna neyine. Ne dimeye son moda kumaştan, son moda elbise kestirdin. Hazır Eminönü işleri sana yeter de artar bile. Züppe!

Terziler işte bu suretle etrafı gürültüye boğarlar da delikanlı yine boynunu büker,

— Bir daha sefere elbise yapmaz, diye haysiyetinden, izzeti nefsinden fedakârlık üstüne fedakârlık gösterir.

Züppe, feragati nefis sahibidir.

Kendisini moda albümlerinin içinde eritmesini bilir. Asla şahsiyeti olmıyan, bir şahsiyet, bir hususiyet olduğunu iddia etmiyen yegâne adam züppedir. Züppenin kafasında kendisine mahsus

MAHALLE BİCİDE:

Bay — Beklediğiniz gelmedi acaba bendeniz emirlerinizi yerine getirebilir miyim?..

Bayan — Belki? Bir ahbabım terzi borcumu ödememe yardım edecekti!...

— Rebeka, kocan banyoya yirdi, anahtar deliyinden yozetleyorsun, sanki onu hiç soyunmuş yormedin mi?.
— Soyunmuş yordum ama, yikandiğini yormemiştim!...

tek bir çizgi, tek bir renk, tek bir gusto kırıntısı bulamazsınız! Her yeni modaya tapar, her yeni modanın mücadelesiz esiridir. Züppede nefis feragati öylesine ucsuz bucaksızdır ki, pantalonu ütüsüzse, ütülemek imkânı da yoksa sevgilisine verdiği ve gitmek için can attığı randevuya icabet etmez. Bir kır gezintisinde «Elbisem buruşacak» diye cemenlere uzanamaz. Yani kendi fedakârlığı ile satın aldığı kumaşların kölesidir. İki buçuk metreyi aşmıyan ve modası çok şükür çabuk geçtiği için, ömrü üç aydan fazla sürmiyen bir kostüme kul olmak dünyada bir insan kafasının tasavvur edebileceği feragati nefislerden en büyüğü, en irişilmezi değil midir?

Züppe kabadayıdır.

Bu kabadayılığı, filhakika, bir başkası için hayatını tehlikeye atmak, haysiyetine tecavüz edilirse hesabını bizzat sormak, hattâ kızmak, hiddetlenmek bu yüzden atak olmak şeklinde tecelli etmez.

Fakat buna mukabil onun, hiç bir kabadayının altından kalkamıyacağı bir kabadayılığı vardır.

Modadan anlamıyan, giyinmesini bilmiyen, sersem, geri insanların alaylarına tahammül etmek.

Bunun nekadar feci olduğunu, buna dayanmanın nekadar muazzam bir babayiğitlik, bir kahramanlık sayılacağını kendi nefsimizde kaç kere denedik? Kravatımızın çarpıldığını birdenbire farketmek, şapkamızın üstünü ezilmiş görmek, bilhassa gömleğimizin bir ucunun pantalonumuzdan fırlamış olduğunu sezmek bizi kalabalığa karşı ne hale getirir?

Hem düşünün ki, biz aşırı fevkalâde olmadığımız için bütün bu iğri büğrülüğümüz, çarpıklığımız yüzümüze de vurulmaz. Nazikâna ihtar edilir.

Halbuki züppe, göz ucile işareti, dudak büküşleri, hattâ kahkahaları ve hattâ işi samimiyete dökenlerin «Bu ne kılık Allah aşkına, karnaval kaçkınına dönmüşsün?» hitabını bizzat işitir, sezer, görür.

Buna tahammül etmek de kabadayılık sayılmazsa artık böyle bir kelimenin hikmeti vücudü kalmamıştır. demeliyiz!

Züppe bir ileri adamdır,

O, bizim ilerde ya kısmen veyahut da tamamen kabul edeceğimiz bir kılığı bizden aylarca mukaddem, yadırgamamıştır. Onun karşısına geçip mukayeseyi kabul etsek, yeniliği görür görmez tatbik etmek bahsinde şüphesiz hepimiz birer mürteci görünürüz.

Biz örümcekli kafalarımızın, maziye sımsıkı bağlı düşüncelerimizin inçinde mahpus yaşarken o, sayfalardan sayfalara, mevsimliklerden mevsimliklere geçer. Yılları daha girmeden onun sırtında görürüz. O sanki kumaşları değil, henüz takvimlerin çevirmiye başlamadığı seneleri giyinir.

Züppe yaratmaz, fakat yaratılanı münakaşa etmeden, mizana vurmadan kopya eder. Tıpkı yeni şairlerimiz gibi.

Onlarda da züppeliğin bütün hususiyetlerini görmüyor muyuz? Satılmıyan kitabını kendi parasile çıkarmak bir fedakârlık, midesinde kıvranan açlığa kulak tıkıyarak parlak hayallerle doymuş görünmek - acayip de olsa - bir feragati nefis, istihfafa, küfre hattâ istiskale rağmen saçma sapan şiirlerini önüne gelene okumakta devam etmek kabadayılık, ve kimsenin, hattâ kendisinin bile anlıyamadığı cevahirler kaleme almak ise bir ilerilik sayılmaz mı?

İşte bu bakımdan bir züppe, birer türedi dâhî olan yeni şairlerimiz kadar mühim bir adamdır.

Kulak misafiri

Sonuna kadar..

- Adına isterseniz Vedia diyelim - Oldukça yaşlı idi ama, hâlâ genç kadın rolleri yapıyordu. Bir gün bir piyeste fevkalade muvaffak oldu. Arka sırada oturan mektepliler, sanatkârı öpmek üzere sahneye saldırdılar. En önde oturan uzun beyaz sakallı, beli bükük bir ihtiyar, vaziyetin farkına varınca davrand. Ve delikanlıların önüne dikilerek haykırdı:

— Edepsizlik istemez, sonra fena olur ha!

— Sen ne karışıyorsun babalık!

— Birde utanmadan ne karışıyorsun diyorlar. Annemi elin züppelerine alâmeleinnas öptüremem ya.

İŞLİYEN DEMİR IŞILDAR:

Doktor — Diliniz paslı...
Kadın — Evet, birkaç gündür kocamla kavga etmedim de ondan?...

Genç kızlara öğüt

Kızlar!.. Zayıflamayın bir sivrisinek gibi;
Kollar kuru dal gibi, bacaklar değnek gibi!..
«Zayıflıktır vücudü biçimli yapan..» diye,
Dönmeyiniz Gandi'ye!..

★

Kızlar!.. Size acırım, açlık rekoru yeter,
Bilin ki bir lokma et bin tane ayıp örter!..
Evet; bazılarınız tıpkı bir sivrisinek:
Filit sıksam ölecek!...

★

Kızlar!... Moda denilen, şeytana uyarsınız:
Güzel saçlarınızı kızıla boyarsınız!..
Ne o?. Bir tarafını oksijen yapmış koyu,
Haydi, papatya suyu!..

★

Ayağınızı sıkar elbet dar iskarpinler,
Kiminiz yürüyemez, kiminiz yolda inler!..
İşkence yaparsınız küçük göstermek için...
Bizden geri kaldı Çin!..

★

Kızlar!.. Bu yaz plâjda süreceksiniz ömür,
Fakat, Tanrı aşkına, yanıp olmayın kömür!.
Pek itibarlı değil, Habeşleri gördünüz;
Ak olmalı gövde, yüz!..

★

Normal güzelliğiniz herkesi deli etsin,
Öbür sıska milletler kendisini gözetsin!..
Korkmayın... Kim görürse sizi, yüreği sızlar,
Çok güzelsiniz kızlar!...

Necdet Rüştü

— Açıkta denize girenlerden bir lira ceza alacaklarmış...
— Herkese vız gelir... Çünkü deniz hamamları daha pahalı!...

Meşhur sözlerin yeni manaları

— Şeyhin kerameti kendinden menkul.

— Almanyanın sulhperver olduğu iddiası için kullanılmaktadır.

*

— Sarı çizmeli Mehmet ağa.

— Ayağında çizmesi olan bir Mehmet ağayı tavsif ettiğinden dolayı artık namalûm eşhasa alem olmak kabiliyetini kaybetmiş bulunuyor.

*

— Gece silâhlı, gündüz külâhlı,

— Ademi müdahale komitesinde nöbet bekliyen İtalyan gemileri.

Teşvikiye Sağlık evinin sahibi:
Dr. İBRAHİM OSMAN

— İstanbul belediyesinin üst katı çürükmüş...
— Altını üstüne getirmeli!...

— Anlıyana sivrisinek saz, anlamıyana davul zurna az.

— Derdini bir türlü anlatamıyacağını anlıyan bibahtın son sözüdür.

*

— Kenarın dilberi nazik de olsa nazenin olmaz.

— Nasılsa yakaladığı «dilberi» elinden kaçıran bedbaht âşıkların kendilerini teselli için kullandıkları avunma vasıtası.

*

— Kırmadığı pot, devirmediği çam kalmadı.

— Yeni dâhî şairler.

*

— Atma Recep, camlar beylik.

— Palavracıların karşısında içimizden geçirdiğimiz sabır tekerlemesi.

*

— Lâfla peynir gemisi yürümez.

— Bay Hüseyin Cahit Yalçın tarafından avukatlar için kullanıldığından tekrar kıymetlendi.

*

— Eski camlar bardak oldu.

— Camın mahiyetini değiştirmediğine göre «eski hamam eski tas» tâbirinin bir başka şeklidir.

*

— Davul bile dengi dengine diye vurur.

— İstanbullularla İstanbul belediyesi arasındaki mesut münasebete telmih.

*

— Arapça değil mi, uydur uydur söyle.

— Yeni radyo artistimiz Ömer Riza'nın ihtisası.

Boncuk

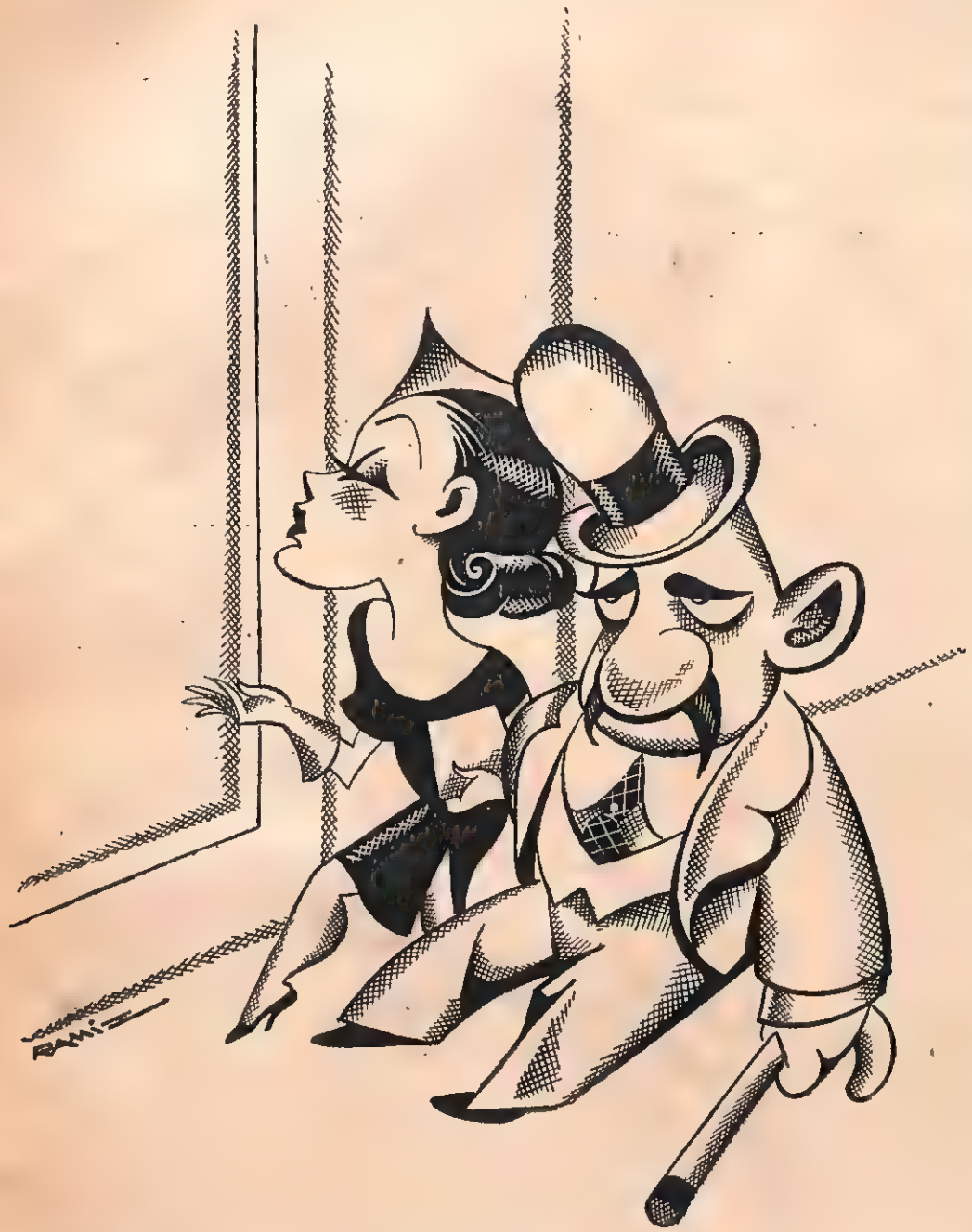

KOPYALAR:

Kadın — Bu memlekette sanatkâra hiç kıymet veren yok...

Erkek — Nereden keşfettin?.

Kadın — Baksana Greta Garbo gibi giyindim de kimse yüzüme bile bakmıyor!..

Tahtakurularının Tahkikatı

(K. N.) son derece titizdir.

Geçenlerde kendisine Mudanyadan Bursaya giden otobüste tesadüf ettim. Romatizmasını tedavi için kaplıcaya gidiyormuş. Ben de ayni yolun yolcusu olduğum için beraberce bir otel aramayı kararlaştırdık. Çekirğeye indikten sonra bavullarımızla beraber bir otele girdik. Bize ehven fiatla tek yataklı iki oda teklif ettiler.

Garson bavullarımızı yukarıya çıkarırken biz de deftere ismimizi yazmak için otel kâtibinin odasına girdik.

Bu iş de bittikten sonra odaların hazırlanmasını beklemek için bir sandalyaya oturmuştuk.

Biraz sonra (K. N.) birdenbire yerinden kalktı:

— Ben gidiyorum... Burada kalamam. Allaha ısmarladık, dedi.

— Hayrola... Ne var? dedim.

Arkadaşım defterin açık sayfası üzerinde yürüyen bir tahta kurusunu gösterdi:

— Tahtakuruları hangi numarada kalacağımızı tahkike geldiler, görmüyor musun?

OLMASA DA OLUR

Çok sağırdı, Şehir tiyatrosu operet kısmını seyire gitti. Piyesin sonunda dostlarından biri sordu:

— Nasıl buldun?

— Çok güzel ama, müzik olmasa da olurdu.

Sağır olmıyan arkadaşı can ve yürekten tasdik etti:

— Hakkın var birader, hakkın var.

Doğruluk!

Bir papaza sordular:

— Günah çıkartanların içinde canınızı sıkanlar var mı?

— Var.

— Kimler?

— Doğru söyliyenler.

SUYU DEĞİŞTİR!

Çok iyi kalbli idi ama, çok pis adamdı. Ahbapları pisliğinden illâllah demişlerdi. On beş günde bir traş olur, kulaklarının içi, tırnakları simsiyah dururdu. Yakalığı, gömleği hep renk değiştirirlerdi.

Bir gün aziz arkadaşlarından biri dayanamadı:

— Sen bana baksana, diye çıkıştı. Artık çok oluyorsun. Nedir bu pisliğin yıkansana be adam.

— Yahu herkes öyle söylüyor, deli olacağım, derdimi anlatamıyorum. Ben her sabah banyo yaparım be!

— Öyle ise suyu değiştir.

Osmanbeyin ünlü doktoru:
OSMAN BEY

Hikâye

Şikâyetim var!

Merdiveni çıktım solda birmasa başında kolları sıvalı bir zat oturuyor. Yaklaştım ve sordum:

— Şikâyetlerim var.

— Neye dair?

— Tramvay şirketine...

— Yazamayız, Haziran girdi, pasomuzu vermezler.

— Öyle ise sinir hapı diye satılan gübre komprimelerinden müştekiyim.

— Onu da yazamayız. İlân meselesi. Şıp diye ilânı keserler zarara düçar oluruz.

— Pekâlâ, bende şikâyet bir değil ki... Şirket Hayriye vapurlarının pisliği...

— Nafile çenenizi yormayın, yazamayız, meclisi idare reisi patronun can ciğer ahbabıdır. Emir aldık.

— Şu halde belediyeden şikâyetim var.

— Sinek derdi ise daha mevsimi gelmedi.

— Tabiî mevsimi değil, ondan şikâyet sırası da elbet gelecek.

— Şu halde?

— Evvelâ mahallemizde akşam olmuyor mu, göz gözü görmüyor, baba, evlâdı tanımıyor. Karanlıkta kaldık.

— Sonra.

— Sonra kaldırımlar Fatih devrindenberi tamir yüzü görmemişler. Günde üç övün tepelenmiyen ihtiyar, yüzükoyun sürünmiyen çocuk, bacağı zedelenmiyen aile reisi kalmadı.

— Başka.

— Daha ne olsun bayım, şimdilik bukadar.

— O halde içeri teşrif buyurun, şu gözlüklü zat derdinizi yazıversin.

Gözlüklü zat önüne bir miktar Arapça gazete çekmiş «Şam hususî muhabirimizden» deyip mektuba girişmiş. Yanı başında Arapça birde lûgat var. Şamdaki muhayyel «Hususî muhabirin» mektubunu donatmakla meşgul. Bir, iki kere:

— Bayım, bayım.

Diye seslendim, Nihayet gözlüklerinin üstünden yüzüme baktı. Bu sırada ilk görüştüğüm kolları sıvalı zat imdadıma yetişti:

— Rüknettin bey, bayım derdi var. Çırpıştırıver.

— Birader, hangi birine yetişeyim, tarihî roman beni bekler. Kadın sayfası yapacağım. Birde üstüne üstlük sırtıma Şam muhbirliği yükletildi. İllâllah yahu. Hem ben yarım yırtık Arapçamla bu derya gibi yazıyı nasıl terceme ederim.

— Vallâhi azizim o benim üstüme vazife değil. Orada başka kimse yok mu?

— Bizim yeni zabıta muhbiri var.

— Hah! O iyi, baksana çocuğum, bir kâğıt al, bayın söyliyeceklerini kaydet.

Çocuk hemen bir kâğıt aldı. Ben yanına yaklaştım.

— Buyurun.

Dedi, ama halini bir görmeli. Orta mektepte sınıf geçememiş de buraya sevki kaderle mi düşmüş bu oğlan?

— Yaz evlâdım. Kasımpaşada Sivrikoz mahallesinde...

Ben derdimi bülbül gibi söyliyeceğim ama, masa başında ter döken çocukta yazmak kabiliyeti ne geziyor?

O:

— Efendim,

Demekten, ben:

— Oldu mu, yazdınız mı?

Demekten usandık. Pek yukarı doğru çıkan birinci satırdan sonra, pek aşağı doğru uzanan ikinci satır tamamlanmadan içerden delikanlıyı çağırdılar.

Kolları sıvalı adam zavallıya çıkışıyor:

— Nerelerdesin yahu! Duymuyor musun, Marmara Hasan yine Galatada haraç alıyormuş. Yakalanmış, koş müdüriyete.

Delikanlı beni iki çarpık satırla karşı karşıya bırakarak bir kuş gibi uçtu gitti.

Bu sırada içeriye parıl parıl yağlı saçları ensesinde toplanmış, ütüsüz pantalonu boru gibi, kırıksız, traşı uzun bir delikanlı girdi. Geniş bir hareketle arka cebinden bir tomar kâğıt çıkarırken

KÂATHANEDE:

Bayan — Rahat dur kocacığım...

Bay — Oynama karıcığım!..

söyleniyor:

— Allah kahretsin, bu da ne biçim konferanstı. Yok felsefei hayatmış, yok ölüm ebedî muamma imiş. Bir limonata bile ikram etmediler teresler.

— Yazacak bir şey yok mu?

— Bilir miyim, işte bir şeyler not ettik. Temize çekeyim de bir göz at.

Kâğıtlarını karıştıra karıştıra kocaman masanın bir kenarına oturdu. Şam hususî muhabirinden bir sigara istedi. Yaktı.

Ben yine kıvranmıya başladım. Ve yine kolları sıvalı adama yaklaştım.

— O çocuk gitti, dedim, benim işim ne olacak?

Adamcağız sesini alçaltarak cevap verdi:

— Arkadaş, en iyisi sen bu şikâyeti başka gazeteye ver.

— Neden başka gazeteye verecekmişim.

— Yani daha iyi olur.

— Ne demek, ben sizin gazetenizin devamlı okuyucularındanım. Sizde çıksın istiyorum. «Ey okuyucu biz senin için çıkıyoruz, bütün dertlerini bize dök» diyen siz değil misiniz?

Kolları sıvalı adam buna cevap veremedi. Tekrar oturmamı rica etti. Zabıta muhbiri nerede ise gelirmiş!

Bu sırada içeriye alnının terini sile sile şişman bir zat girdi. Yüzü, gözü karma karışık, suratından düşen bin parça. Beyaz sadakor şemsiyesini bir koluna astı, tepesindeki melon şapkayı düzeltti. Mendilini cebine koyup elindeki gazeteyi kirli bir çarşaf gibi kolları sıvalı muharririn masasına sererek şu tertip feryada başladı:

— Bu gazeteyi siz mi çıkarıyorsunuz. Evet mi. Öyle ise sizde din, iman akıl, iz'an, namus, vicdan yok mu, bu ne rezalet, bu ne bigânelik. Bu ne cehalet, bu ne divanelik.

— Ne olmuş efendim, rica ederim.

— Ne olmuşu var mı - elinin tersini küt küt gazeteye vurarak - şu yazıyı kim yazdı? Nereden havadis alıp yazdı. Bu resimle bu yazının ne münasebeti var?

— İstirham ederim bayım, hiddet buyurmayın.

— Birde yayvan yayvan söylenme, kan beynime sıçrıyor. Burada hiddet buyurmıyacağım da nerede coşacağım, burada küfür etmiyeceğim de nerede, kimi kalaylıyacağım. Yahu hâlâ ayılmadınız mı, karımın resmini basmışsınız.

— Olur a,

— Lâhavle velâ... Nasıl olurmuş? Nasıl olurmuş. Birde sıkılmadan olur a, diyorlar. Hem şade resmini bassanız, haydi sarhoş oldular işi karıştırdılar diyelim, birde üç sütunluk makale kaleme alınmış. Bunca yıllık refikam iki kocalı bir âşifte gibi tasvir edilmiş.

— Ne yapalım bayım, demek hakikat bu merkezde.

— Ne diyorsun be adam, hakikat bu merkezde olur mu?

— Elbet olur. Biz bukadar yanlışlık yapmayız. Bilhassa Adliye işlerini deruhte eden arkadaş çok ciddidir.

— Anlaşıldı, sen beni büsbütün delirteceksin. İşte resmen söylüyorum. Tam yirmi senelik karım sade benimle evlidir. Dün mahkemede şahitliğe gitmişti. Hem iki kocalı karı Türk değil ki... Bir Fransız, bu kepazeliğin tekzibini istiyorum, dava da edeceğim, zarar ziyan istiyeceğim.

Kolları sıvalı adam pür telâş yerinden kalktı.

— Aman efendim, kerem buyurun bir yanlışlık olmuşsa..

— Hâlâ olmuşsa diyor.

— Demiyorum efendim, yanlışlık muhakkak tashih edilir. Refikanız hanım temize çıkarılır. Zaten burada başka bir vazifemiz mi var? Hakikati yazmaktan gayri ne işimiz olur bizim. Siz müsterih olun. Ben icabına bakarım.

Şişman herif çıkınca, tahrir müdür muavini sıvalı kollarını indirip, düğmelerini iliklerken söyleniyor.

— O adliye muhbiri olacak serserinin ben nihayet başımıza böyle bir iş çıkaracağını biliyordum. İşte şimdi ayrıkla pirinçin taşını. Adam sende bana ne, gider aşağıya söylerim ne halleri varsa görsünler. Değil mi mîrim?

Şam hususî muhbiri başını sallıyor. Ben o mektep kaçkını oğlanın yazdığı satırları usulca elime aldım, itina ile yırttım, şapkamı başıma geçirip yürüdüm.

İçime bir korku düşmüştü. Olur ya, kâğıdın altına yazacağım adresi pekâlâ karıştırırlar.

«Kasımpaşada Sivrikoz mahallesinde mukim ..... oğlu ..... falan - yani bendeniz - 18 tane küçük mektep çocuğunu baştan çıkarmak suçile.. ilâh..» diye tam dört sütunluk yazı mevzuu olurum. Neme lâzım.

* * *

O gün bugündür hiç bir gazetenin «devamlı okuyucusu» değilim. Kahvehaneye gittiğim zaman da yalnız «halkımız neden gazete okumuyor?» başlıklı yazılara göz atıyorum. Birde okuyucu avlamak için sık sık tertip edilen «Zengin ikramiyeli» bilmecelere bakarak tatlı tatlı gülüyorum. Gayri benim hiç bir şeyden şikâyetim yok. Ve gazetelerimizle olan münasebetim işte bukadar.

İspinoz

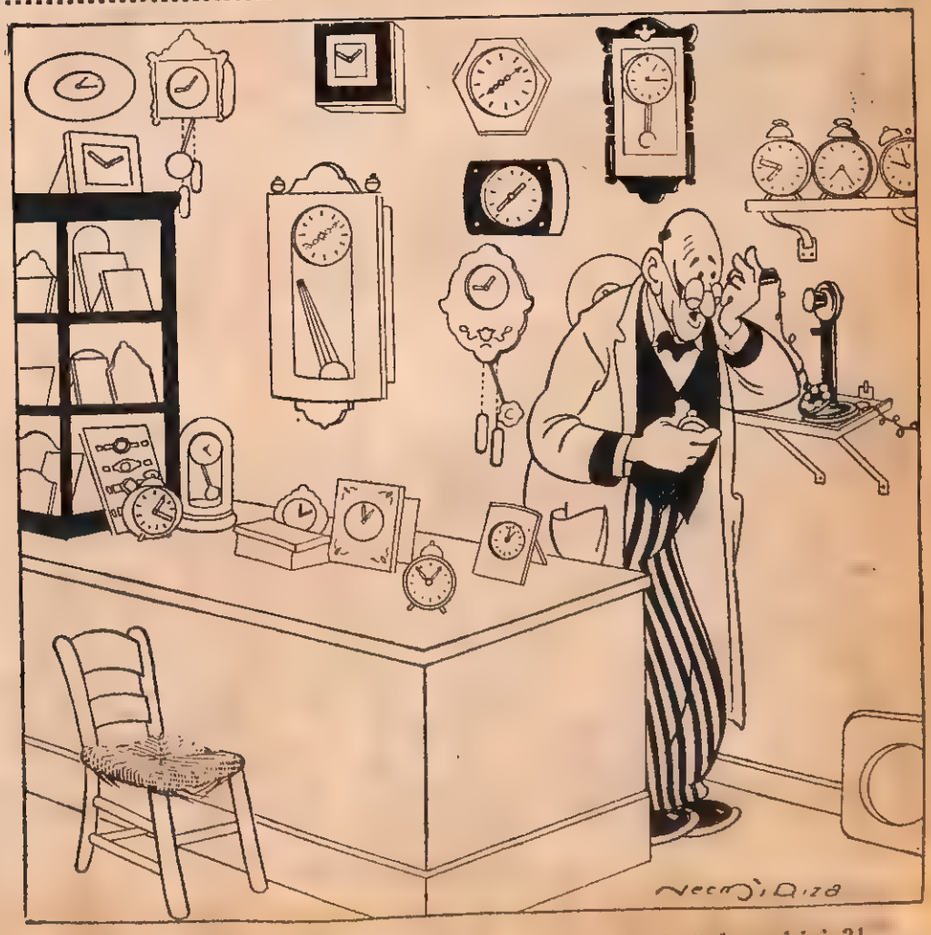

Saatçı — Allo, orası telefon merkezi mi... Lûtfen saati söyler misiniz?!..

— **Türk çileği mi, Osmanlı çileği mi?..**
— **Osmanlı...**
— **Desene alt tarafı bozuk!...**

Uyandırmayın!.

* * *

Üç kere kabul etmedi. Dördüncüde ne:

— Evde yok,

Ne de,

— Meşgul!

Dedirmiye dili varmadı. Genç piyes muharririni kabule mecbur oldu. Genç muharrir geniş koltuğa iyice yerleşip defterini dizleri üstüne koyduktan sonra lisana geldi:

— Bay Ertugrul Muhsin, dedi, piyesimi okurken her ne suretle olursa olsun rahatsız edilmemeliyim. Lûtfen tenbih edin de içeri dışarı girip çıkan olmasın.

Ertugrul Muhsin uşağını çağırdı ve hiç bir fikri mahsusu olmadan samimiyetle emretti:

— Ne olursa olsun, kim ararsa arasın, beni uyandırmayın.

KIRINTILARI

Sükût altın, söz gümüşse hakikat - maalesef - demirdir.

*

Bir işe herkes başlar ama, herkes başladığı işi bitiremez.

*

Uzun müddet vadedip nihayet yapacağına birdenbire reddet daha iyi.

*

Bedava alınan şeylerden kurtulmak nekadar masraflıdır.

*

Bir şeyin fena olduğunu söyliyebilmek için mutlaka daha iyisini yapmak lâzım gelse idi, yumurtayı beğenmiyenlerin tavuk olmaları icap ederdi.

*

Şişmanlık yalnız bir yerde son derece makbuldür. Para cüzdanında.

*

İnsanın kendisini sevdirmesi için 200 lü olması daima 70 dir.

*

Para için evlenmekten sakının, parayı kolayca elden çıkarırsınız ama.. ya ötekini...

*

Mertlik, açıkta yapılmasından utanılacak bir işi hiç kimse görmeden yapmamaktır.

*

Herkesin istediği, herkesin verdiği fakat hiç kimsenin kabul etmediği şey: Nasihat.

*

Sakınınız: Her şeye iyi diyen adamdan, her şeye kötü diyen adamdan ve bilhassa her şeye karşı lâkayıt kalan adamdan.

*

İnsanlar sade istibdat altında akıllanıp hürriyet için dövüşecek hale gelmeselerdi ebediyyen esir yaşarlardı.

*

Büyük fikirlerin tahakkuku için büyük tehlikelere göğüs germenin en insanî vasıflarından biri de birbirlerini tanımıyanların dostluğunu meydana çıkarmasıdır.

Filozof

Dikkat etsenize!

Parası çoktu, ama pek çoktu. Bu yüzden cehaletini yüzüne vuran olmuyordu. Gitgide kendini dünyanın en âlim adamı saymıya başladı. Bir kere buna inanınca,

— Neden, diye düşündü, bir gazete çıkarıp ilmimden, irfanımdan dünyayı nasibedar etmiyorum.

Kocaman bir bina yaptırdı, makineler getirtti, Gazeteyi çıkarlı ve bizzat kendisi de siyaset âlemine dair yazılar yazmıya başladı. Zararın ehemmiyeti olmadığı için işler yolunda gidiyordu. Fakat gazetenin sade kendi kafasile işlediğini unutmamak için neşriyat müdürünü sık sık karşısına dikiyor, bir sürü nasihat, bir sürü fikir dermeyan ediyordu. Bir gün adamcağızı yine karşısına çekti.

— Baksanıza bana, diye başladı, siz artık iyiden iyiye işi astınız. Dünkü nüshada Afrikaya dair iki büyük makale vardı. Afrikaya dair iki makale... Bir nüshada bundan daha feci teknik hatası olur mu.

— .....

— Neden susuyorsunuz, işte Sudan ve Bağdat için iki yazı geçirmişsiniz. Bir daha görmiyeyim bozuşuruz.

Telgraf almamış..

Salamon berayı ticaret Ankaraya gitmişti. Giderken yaptığı hesaplara göre Ankarada tam bir hafta kalacaktı. Fakat işleri çabuk bitti. Eve (hareket ediyorum) diye bir telgraf çekerek üçüncü günü akşamı, Haydarpaşaya çıktı.

Kuledibindeki evine geldiği zaman saat dokuzu bulmuştu. Kapıyı anahtarla açtı. Yatak odasına doğru yürüdü. İçeriye girince karısını yarı çıplak bir halde bir delikanlının kucağında buldu. Hiddetle bağırdı:

— Alçak karı, bu ne rezalet! Telgrafımı almadın mı?

Uykuda değil!.

Çallı'ya ahbaplarından biri küçük bir şişe içinde çok eski bir şarap verdi. Bir hafta sonra karşılaştılar. Ahbabı sordu:

— Şarabı nasıl buldun Çallı?

— Çok güzeldi ama şişesi, yaşına göre küçüktü.

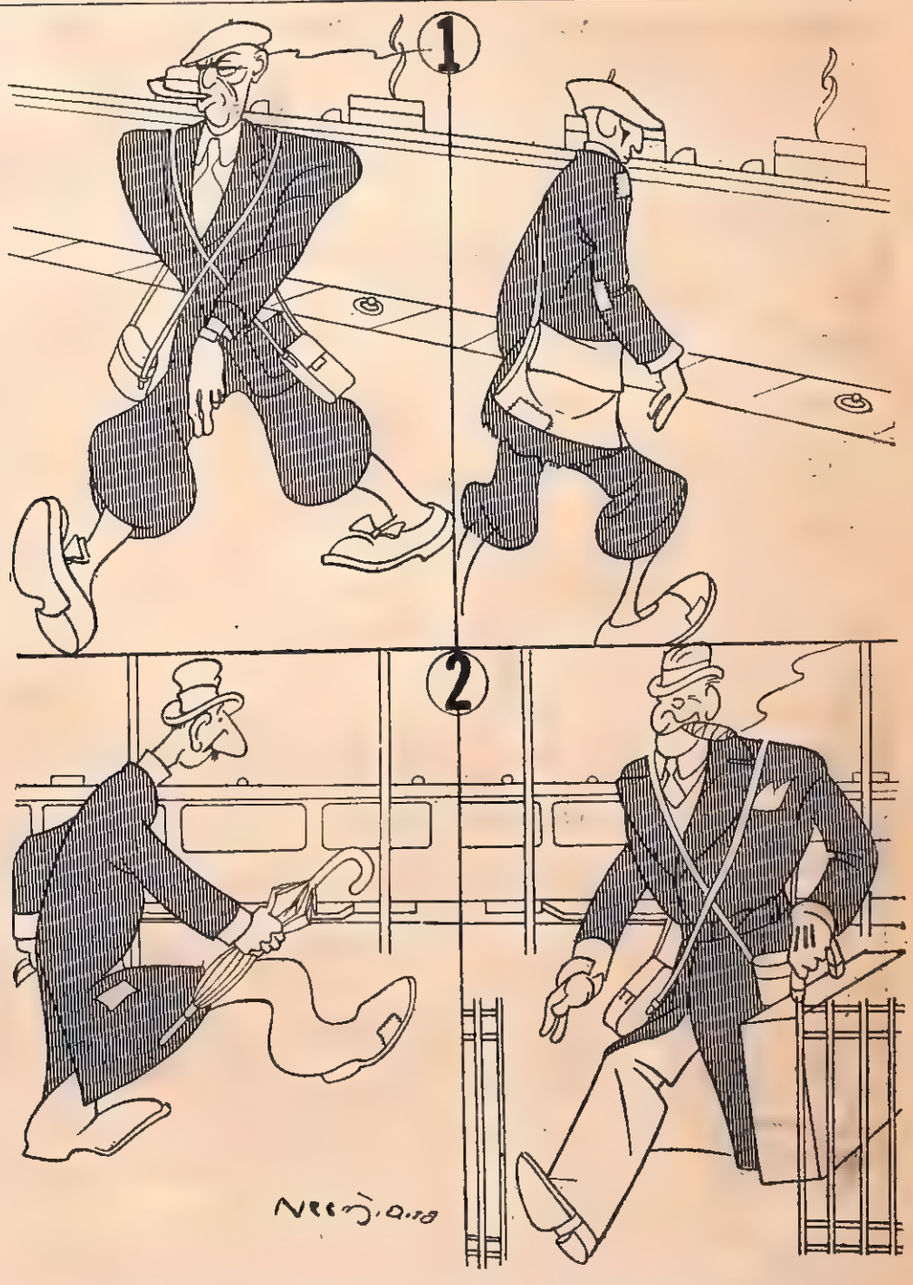

1 — Avrupalı seyyah: Seyahate nasıl gider, memleketine nasıl döner?!.
2 — İstanbullu seyyah: Seyahate nasıl gider, memleketine nasıl döner?!.

Her güzelin Bir huyu!.

* * *

Çallı'nın üstünde o akşam bir acayiplik vardı. Masada bir türlü rahat oturamıyor, bir kadeh içtikten sonra:

— Bana müsaade.

Diye ayaklanıyordu.

Ahbapları bizar oldular. Biri sordu:

— Yahu, bu akşam sana ne oldu? bir türlü yerinde oturamıyorsun.

— Size dert anlatmanın imkânı mı var? Bir kadına söz verdim oraya gideceğim.

— Kaçta söz verdin!

— Onda. Bak saat dokuz buçuk oldu. Geç kaldım.

— Sen hiç kadınları bekletmez misin?

— Eğer hediye vadetmemişsem asla.

AŞK ÇETESİ..

NEŞELİ İNSANLARA MAHSUS AŞK ROMANI

Yazan: Kemal Tahir

— 6 —

— Bana zaten «İstanbulda haylaz haylaz geziyorsun bunca yıldır kaldırım mühendisliği yapıyorsun da sevgili amcana kadar uzanmıyorsun. Behey dangalak atla vapura, ver elini İzmir de. Birkaç zaman çiftlikte gez, dolaş, ava çık, ata bin. Benzine kan gelsin.»

Deyip duruyordu. Kalkar giderim. Yanıma bizim mühendisi de alırım. Orada, mahallinde beraber keşif yapar, yerini bizzat tayin ederiz. Amcamın defineyi bulamadığı yüzde yüz. Bir gece yarısı kazma kürek defineyi çıkarır, sırtlar getiririz.

— Bak bu iyi fikir.

— Elbette iyi fikir diye buna derler.

— Fakat malûm ya teyzeciğim. Bu iş için biraz masraf lâzım. Etrafı şüphelendirmemek için hiç olmazsa avcı kıyafetine girmeliyiz. Av tüfekleri, av levazımatı lâzım. Hem dünyada parayı para kazanır, sözünü bilmiyen mi kaldı?

Teyze pedere lâf sırası vermeden atıldı:

— A.. elbette evlâdım, elbette... Hakkın var.

— Hay çok yaşa teyzeciğim.

Peder düşünceli düşünceli:

— Öyle ise ne yapacağız?

Diye sordu. Keramet cevap verdi:

— Bir yerden para bulmalı.

— Evlâdım nereden bulmalı. Dur bakalım, aylardan ne ayındayız. Mayısta mıyız. Haziranda benim üç aylıklar verilir. Elime doksan üç lira kadar bir para geçer.

— Baba, sen de çocuk gibi konuşuyorsun. Bu işin iki ay beklemiye tahammülü var mı?

Sözü tekrar teyze aldı:

— Kerametin hakkı var Süleyman bey, siz şimdi boş lâkırdıları bırakın da kaç lira iktiza ise bana onu söyleyin. Ben hemen şimdi gidip Emniyet sandığında muhammen Hacı Hasan efendiyi bulur, borç, harç alırım.

Keramet, teyzesinin Emniyet sandığında mühim bir parası olduğunu biliyordu. Zaten sinirli ve hasta olan kadın son deminde dehşetli para canlısı olmuştu. Fakat sıkıştıkça böyle yapar, borç alıyorum diye hesabından para çekerdi.

Dâhî şair hasis teyzeyi ürkütmeden çekine çekine:

— Üç yüz lira olsa elverir.

Dedi.

Öğleden sonra kahveye giren Keramet tamamile başkalaşmıştı. Kaşlarının çatılışı, koltuklarının kabarıklığı dehşetli bir gurur, müthiş bir azamet ifade ediyordu. Zekiye ağız açtırmadan gürledi:

— Harbi kazandık üstadım, servet cepte. Yürü, düş önüme kumaşlardan, kumaş beğen.

Evdeki pazarlık

Son moda gri kostümler, podösüet iskarpinlerle iki dirhem bir çekirdek olmuşlardı ama, keyifleri yerinde değildi.

İlk zamanlarda, Keramete:

— Telâşlanma! Muhakkak bir aksilik var. Fakat zafer Allahın iznile yine bizim olacak!

Demesine rağmen Zeki, istikbali karanlık görmiye başlamıştı.

Semiha hanım, şairi görünce gülümsüyordu. Buna âmenna! Fakat beherinde mükemmel birer akrostiş bulunan on yedi mektubun on yedisi de hâlâ cevapsız kalmıştı. Keramet sekiz günde tam on yedi mektup yazmıştı. Hem de ne mektuplar. Destan, gazete, roman yanlarında sıfır kalır. Heykele yazılsa dile gelir. En öküz herif hüngür hüngür ağlar, en hissiz kadın Leylâ kesilir. Sözün kısası mektuplar mektup değil, birer his ve aşk çağlıyanı.

Şair ilk mektuplarında: Kalbinin esmer fatihini görür görmez, önünde yedi cennet kapısının nasıl gürül gürül açıldığını anlatmış, sonra aşk cehenneme tekerlendiğini tasvir ederek ne suretle yanmıya, kavrulmıya başladığını ballandırmış, daha sonra bu yanma son dereceleri aşıp kalbini, varlığını, ruhunu kül edince ümitsizlik rüzgârının bu külleri nerelere savurduğunu bir bir izah eylemişti.

Ortalara doğru istikbalden söz açmış. Şöyle küçük bir yuva kurduktan sonra, hele mini mini bebekleri de peyda oluverirse, keyiflerine payan olmıyacağını, saadetin mânasını gereği gibi kavrayup daha da var mı diyeceklerini, Avrupa seyahatlerine girişip dünyayı fır döneceklerini anlatarak kıza ümit vermek, kendini zengin göstermek için atıp tutmuştu.

Bunlar da kâr etmeyince, lisanı hemen tersine çevirdi:

«Eğer hâlâ insaf edip imana gelmezsen, seni namusumla temin ederim ki, deliliklere kalkarım. Bu rütbe aklımı kaybettim. Senin kadar güzel bir melekte bukadar katı bir kalp olur mu? Sana kıymıya belki elim varmaz ama, kendime edeceğim ha! Artık harekâtımdan mesuliyet kabul etmem. Eğer sevgili arkadaşım, büyük ressam Zeki Çizer mâni olmasa daha nice imlâya gelmez divaneliklere girişeceğim. Kalbsiz mahlûk! Gündüzlerim gece oldu. Bazan aklıma türlü fikirler, gözlerime çeşitli hayaletler görünüyor. Gideyim bu vicdansız Semihanın kapısına dayanayım. İşte geldim. İstersen kalbime hançerini sok. Beni kendi elinle öldür diye yalvarayım diyorum. Fakat ah Zeki Çizer yok mu işte o, önüme geriliyor. Tasavvurlarıma mâni oluyor.»

İşte bir küçük parçasını okuduğunuz bu mektup son koz, son ümit idi. Tamam 24 sayfaya serpiştirilmiş hissiyatı âşıkane, kokulu bir zarf içinde vefasız sevgiliye gideli tam bir gün oluyordu.

Zeki arkadaşına yüzlemiyordu ama mesele meydanda idi. Oğlanın kudreti kalemiyesi ilk tahmin ettikleri gibi kızın aklını başından alamamış, yeşil gözleri dildadenin kalbini çelememişti.

Keramet de gitgide ümitsizliğe kapılıyordu. Kendisine ve yazma kabiliyetine olan itimadının günden güne sarsıldığı muhakkaktı.

Lâkin dert bir bu olsa yine kolaydı. İşin daha acıklı tarafları vardı. Bir taraftan servetü samanları suyunu çe-

kiyor, diğer taraftan peder ile teyze:

— Haniya, daha hareket yok!

Diye sıkıştırıyorlardı.

Hazıra kar mı dayanır. Yüz lirasını üstlerine başlarına harcadıktan sonra ellerinde topu topu 150 lira kalmıştı. Sekiz gün içinde elli liranın nereye gittiğini bir türlü bulamıyorlardı. Bunun içinden toplu para olarak altışardan on iki lirasını iki aylık kiraya mahsuben Zekinin pansiyonuna vermişler. Evdeki dırdırdan kurtulmak için üç gündür postu pansiyona sermişlerdi. Pederin hali bir görmiye vabeste. Hele teyzenin çenesinden illâllahtı.

Önceleri esrarengiz bir tavırla:

— Hazırlanıyoruz.

Demişler. Sonra sonra:

— Hele eşref saat gelsin!

Diye savsaklamışlar, daha sonraları büsbütün söz bulamaz olmuşlardı.

Hani ihtiyarlar da haksız değillerdi; geç kalmanın, sallanmanın âlemi ne idi?

Bir ağızdan:

— Ya mazallah birader bu müddet zarfında defineyi bulursa, diyorlardı, Öyle ya bulur, bulur. Bir kere de bulduu mu, gayri git kumda oyna. Kıyamete dek yan, kavrul.

* * *

Beşinci, altıncı mektuptan sonra halleri acayipleşmişti.

— Mektubu, dün attık! Bugün eline vâsıl oldu. Gece cevap yazar. Yarın muhakkak elimizdedir.

Şeklinde yaptıkları hesaplar boşa çıkınca kafayı çekiyorlar. Sızana kadar içiyorlardı.

O gün son tehdit mektubunun müddeti de gelip geçince Keramet kendini meyhaneye dar attı. Öylesine içti ki, Zeki, çocuğu pansiyona güç götürdü ve zavallı yatar yatmaz sızdı. Fakat aklı, fikri sevgilisinde olduğundan o halinde bile sayıklıyor.

Zeki de sarhoş ama, can ciğer dostu bu halde iken gözüne uyku girer mi? Horultular arasında zaman zaman yarım cümleler işitiliyor:

— Semiha alçak mahlûk.

— Semihacığım etme, eyleme.

— Semiha merhamet.

— Semiha yarın mahşerde iki elim geribanındadır.

— Semiha...

— Semiha beni dosta, düşmana rezil ettin.

— Semiha kendime kıyacağım ha!

Zeki çıldıracak. Kerametin ıztırap çektiği muhakkak. Öyle bir vaziyette bulunuyorlar ki, yardım etmenin de imkânı yok.

Kendi kendine söylenip düşünmiye başladı:

— Haydi Zeki bir çare, haydi Zeki göster kendini! Vaziyetin beklemiye tahammülü var mı? Yok! İş gittikçe çığırından çıkıyor mu? Evet. Elimizden gelen her şeyi yaptık mı, Yaptık! Şu halde.. şu halde... Dur, oğlum dur, yalnız bir şey unutuyorsun. Derdini söylemiyen derman bulamaz. Bu meselede kimseye danıştınız mı? Hayır. Öyle ise. Öyle ise danışalım. Elbette, kime danışalım. Aklı erer birine, hem sade aklı erer olması kâfi değil. Düşünüş tarzı da bizden başka türlü olmalı. Aşkolsun Zeki bunu iyi buldun. Şimdi düşün bakalım, dostların arasında böylesi kim? Uzun boylu kafa patlatmıya ne hacet sersem. Bizim Necati! Hay Allah müstahakını versin. Yahu Necatiyi şimdiye kadar neden aklına getirmezsin? Böyle işlerde oğlanın dehşetli tecrübesi vardır. Tuttuğu işi koparır, gözünü budaktan sakınmaz. Yarın sabah ilk işim bu olsun. Bulayım şunu danışayım.

* * *

Sabahleyin uyandı. Keramet hâlâ horlamakta idi. Çocuğun sararmış yüzü rikkatine dokundu. Azmi kuvvetlendi. Hemen giyindi, soluğu Taksimde aldı. Taksilerin durduğu yere baktı. Necati otomobilini sıraya koymuştu ama, kendisi meydanda yoktu. Sordu, soruşturdu:

— Kahvededir.

Dediler, koştu. Necati kahveye yanlamış, kasketi iğmiş, gazeteye dalmış. Sarı saçları tutam tutam alnını kapatıyor. Kısacık boyu, masanın arkasında kaybolmuş sade, kocaman burnu meydanda.

Zeki sözü kısa kesti. Hikâyeyi anlattıktan sonra:

— Aman bir çare, dedi, biraz daha geçti mi, bizim oğlan gitti gider dahi gider.

— Devam edecek —

— Kazıtıyorsun bakıyorum...
— Eh ne yapalım bilâder, kafaları değiştirmek lâzım değil mi?...

TARİHTEN ÇİZGİLER: Taş taşıyan eşekler!..

Bilmecelerin yeni mânaları

— Ben giderim o gider önünmde tin tin eder.
— Vatman.

*

— Kısacık böylu kadife donlu.
— Sadri Ertem.

*

— Saçılır safran gibi, okunur kuran gibi.
— İstanbul radyosu neşriyatı.

*

— Bir küçücük fıçıcık, içi dolu turşucuk.
— İstanbulda tramvay arabası.

*

— Bende var, sende var, âlemde yok.
— Artık nokta değil (N) harfi.

*

— Han kapısından sığmaz, fındık kabuğuna sığar.
— Mânasını olduğu gibi muhafaza eden yegâne bilmecedir.

*

— Dağdan gelir, taştan gelir, bir yeleli aslan gelir.
— Erçişten kopan çığ) şairi Behçet Kemal Çağlar.

*

— Bin gözü var beni saklar seni gözler.
— Eskiden pencerelere kanulan kafesler için söylenirmiş, kafesler kalkınca mânası kalmadı.

*

— Çat burda, çat kapı arkasında.
— Aile saadeti.

*

— Yapılmamış duvar üstüne doğmamış çocuk oturuyor.
— İstanbulun imar havadisleri.

Son arzusu..

Bilmem kaç kişiyi kesmiş, bilmem kaç kişiyi diri diri yakmıştı. Mahkemesi uzun sürmedi idama mahkûm oldu.

Mahkûmu darağacının altına götürdüler. Müddeiumumî yaklaştı.

— Metin ol, kaderin böyle imiş, dedi, karına söyliyecek bir sözün var mı?

— Hayır.

— Kardeşine?

— Hayır.

— Mahkûmların son arzusu yerine getirilir, son deminde bir istediğin varsa söyle.

— Teşekkür ederim bay müddeiumumî, İngilizce öğrenmek istiyorum. Müsaade edilir mi acaba?

Model

AYLIK MODA MECMUASI

Bayanların merakla bekledikleri bu güzel moda mecmuasının ikinci sayısı da çıktı. Bu sayıda fevkalâde nefis yaz tuvaletleri, sokak ve ev kıyafetleri bulunmaktadır. Fiatı 15 kuruştur. Bayilerimizden isteyiniz.

RAMİZ

Karikatür Albümü

Kıymetli karikatüristimiz Ramiz, yirmi senedenberi yaptığı en güzel ve en canlı karikatürlerinden bir kısmını seçerek bu nefis albümü vücude getirmiştir. Ramiz'in karikatür albümünü herkes kütüphanesinde bulunduracaktır. Bütün bayilerden Ramiz'in Karikatür albümünü isteyiniz. Fiatı yalnız 25 kuruştur.

Dr. HAFIZ CEMAL

LOKMAN HEKİM

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar stanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398. Kışlık telefon: 21044

Hafiflik - Rahatlık

J. Rousel Korselerinde (Galae), sizi incitebilecek ne balina ne de biçbir tazyik yoktur. Bu korseler, vücudunuzu sıkmaksızın teneffüsünüzü inceltir ve göğsünüzü kuvvetlendirir.

Fiyatı: 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Rousel Paris

İSTANBUL, Beyoğlu Tünel meydanı 12 No. lu. Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz.

Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Kıbrıs

Lefkoşada Yedigün — Karikatür — Karagöz gazetelerinin umumî bayii Bay M. LÜTFİ'dir. Okuyucularımız bütün Yedigün neşriyatını buradan tedarik edebilirler.

Halep'de

Bütün Yedigün neşriyatı

JEAN R. KURDY

Ticarethanesinde satılmaktadır. Okuyucularımız bütün neşriyatımızı buradan tedarik edebilirler.

İngiltere Kralı *S.M. Jorj VI*

Taç giyme albümü

●●

Mayısın 12 inci günü dünyada misli görülmemiş derecede büyük ve mutantan bir merasimle taç giyen İngiltere kıralı S. M. Jorj VI nin taç giyme törenine ait en dikkate şayan ve meraklı fotoğraflar bu albümü süslemektedir.

●●

Bu merasimi yakından görebilmek için dünyanın her bucağından milyonlarca insan akın akın Londraya gitmiş ve bu uğurda milyonlarca lira sarfedilmiştir.

●●

1937 yılının en mühim hâdisesini teşkil eden bu merasimin bütün tafsilâtı, bugün çıkan bu nefis albümde hulâsa edilmiş bulunuyor.

●●

Bu albüm, ayni zamanda gelecek yıllar için tarihî bir vesika olarak saklanacak kadar yüksek bir değeri haiz bulunmaktadır.

●●

Bu güzel albümü okuyucularımıza harareetle tavsiye ederiz.

●●

Fiatı yalnız 25 kuruştur.

Bugün çıktı. Bütün Yedigün ve Karikatür bayilerinden araymız.

Bugünkü İngiltere

Bugünkü Avrupa devletleri serisinin ikinci kitabı çıktı. Bütün bayilerden isteyiniz. Bu nefis seri mahdut miktarda tabedilmekte olduğuna göre çabuk tükenecektir. Tedarik etmek için en son dakikayı beklemeyiniz.

KARİKATÜR

Yurt Bilgisi imtihanında:

— Yavrum, Istanbulun kaza merkezlerini say bakayım..
— Maslak, Hacıosmanbayırı, Şişhane yokuşu!

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi Sedat S. — Umum Neşriyat Müdürü: T. Şükrü